

LLOYD DEVEREUX RICHARDS

KIVIST HINGED

THRILLER

Originaali tiitel:
Lloyd Devereux Richards
Stone Maidens
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on autori kujutluse viili või neid kasutatakse ilukirjanduslikul eesmärgil. Igasugune sarnasus tegelike elus või surnud isikute ja tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Jeroen ten Berge

Text copyright © 2012 Lloyd Devereux Richards. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

E02440724
ISBN 978-9916-31-258-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Ritie mälestuseks.

PROLOOG

Oli hilissuvi ja poiss oli seitseteist. Ilm oli palav. Talle see meeldis, ehkki ta töötas talus ja tegi tundide kaupa heina. Ta vinnas heina-palle talveks lakka. Avatud ruumist, kus kulges trossidel pallide transportimiseks plokkruulik, nägi poiss teda – vormika kehaga naabertalu taluniku noort tütart lillelises kenasti hõljuvas kleidis. Liibuv pihikuosa rõhutas tüdruku kitsast pihta. See, kuidas tema keha kleidi all liikus, sundis poissi puidust trepist alla tormama ja hägusesse augustiõhku sööstma.

Tüdruk jalutas maisipõllule, laksates teise saagi maisinutte eest, ja kulges rodude vahel kodu poole. Poiss järgnes talle põllule, nagu oleks teda ninarõngast tõmmatud, lükates päeva taanduvas kuumuses eest lehti ja jämedaid varsi, töösaapad vajumas liivsavimulla sisse. Ta liikus kiiremini kaks rida eemal, nähes vilksamisi tüdruku kleiti. Ta kõndis mitu minutit tüdruku kannul, oodates, kuni viimane oli maisipõllul kaugemale jõudnud. Vähehaaval kandus ta aina sügavamale magusalt lõhnava vilja keskele. Mesilased maisinuttidel sumisesid valjusti.

Poisi nahk hakkas kihelema, nagu oleks see sipelgatega kaetud. Mesilaste sumin tungis talle pealuusse. Ta vajus pinnapealselt hingates ühele põlvele ja kõik tõmbus mustaks. Ta kraapis maapinda, nagu otsiks sealt kadunud silmanägemist, roomas käpukil nägupidi mullas, ahmides seda sisse. Vähehaaval nägemine taastus – ja sellega koos uus tung.

ESIMENE PEATÜKK

Õhus oli kirmet, nagu siis, kui hommikul silmad lahti teed ja kõik on veel hägune. Iseseisvuspäeva keskhommikuks oli kuumus pea-aegu lämmatav. Missy Hooper vajutas kõne lõpetamise ikooni, viskas mobiili käekotti ja pani koti ohtes kinni. Hetk hiljem kontrollis ta uuesti, kas oli kinnituse korralikult kinni pannud. Lõbustuspark oli rahvast täis ja kui ta ettevaatlik ei ole, on lihtne pikanäpumeeste ohvriks sattuda.

Mis siis nüüd? Glenna oli läinud nende mõlema töökohaks olevasse söögikohta asendama ettekandjat, kes oli ootamatult haigeks jäänud, ega saanud temaga kokku. Milline jama! Missyle ei meeldinud uidata üksinda pargis, mis oli täis temavanuseid kohtingule tulnud inimesi. Kuramuse Glenna. Miks ta ei võinud Rickile öelda, et ei saa tulla? Missy ohkas taas. Glenna lasi inimestel end ära kasutada. Ta peab õppima rohkem enda eest seisma.

Missy poole tuli lõbustuspargi tätoveeritud töötaja, kolm pesapalli käes ja lai naeratus suul. „Kas proovid õnne, väike preili? Seal on sinusugusele ilusale tüdrukule toredaid auhindu. Kolm palli dollariga.“

Missy pöördus, et temast lahti saada, ja jooksis otsa soonilise kehaehitusega noorele mehele, kel olid liivakarva juuksed ja erk-sinised silmad.

„Ohoh! Peaksid lööma pikali pudeleid, mitte teisi külastajaid.“ Mees naeratas ja tõmbas käega üle siilisoengu.

Missy taganes sammu. „Palun vabandust,“ kogeles ta. „Ma ei vaadanud, kuhu lähen.“

„Pole hullu. Kumb sul meeldib – buldog või ahv? Üks neist auhindadest oleks su magamistoa riulis ehk päris lahe.“ Mees kummardus lähemale. „Ma teen välja.“ Ta andis töötajale viiedollarilise ja sai tagasi neli dollarit, mille töötaja taskust võttis.

„Kuidas palun?“ küsis Missy punastades. „Kas sa räägid minuga?“ Noor mees oli päevitunud välimusega, justkui töötaks õues nagu mõlemad Missy vennad, ja mehe nägu tundus kummalselt tuttav, ehkki ta ei mäletanud, kust.

„Jah.“ Mees kummardas. Tal olid jalas värviplekilised teksad ja seljas punane T-särk. Tema oranžid Timberlandi töösaapad olid samuti värviplekilised. „Näita, millist auhinda tahad,“ kiitles ta käed puusas, „ja saad selle endale.“

Missy sikutas sinise varrukateta topi serva, mis kerkis kohe üles, paljastades tema naba. Ta vaatas silmi kissitades konksude küljes rippuvaid pehmeid mänguasju. „See buldog tundub nunnu.“

„Soovi mulle siis edu.“ Mees pilgutas silma.

Missy itsitas. „Edu sulle.“ Ta vaatas, kui mees võttis töötajalt esimese palli ja hüpitas seda peos, hinnates vahemaad. Ta pöördus Missy poole ja naeratas enesekindlalt.

Ameerika mägedel kihutava tüdruku kiljumine sundis Missyt pöörduma hetkel, mil vagun otse alla sööstis ja kõrge telgi taha kadus.

Põmm! Pudelite kukkumise heli sundis teda tagasi pöörduma.

„Kuramus, sa mõjud mulle hästi!“ Noormees vehkis rusikaga, ilmselgelt endaga rahul. „Eks ta ole tõsi, et usk liigutab mägesid, on ju nii?“ Ta pilgutas taas Missyle silma. „Sinu usk küll liigutas.“

Missy nühkis kohmetult tossude välisserva vastu maad – noormehe selline otsekohene pöördumine tekitas temas korraka piinlikkust ja samas meelitas. Hetk hiljem oli noormehel käes erksinine buldog, mida oli sama kohmakas süles hoida kui heinapalli.

„On sul auto, kuhu see panna?“

Missy pööritas silmi. „Oleks see vaid nii. Sõbranna tõi mu siia. Pidid kellegagi kokku saama.“

„Pole hullu. Võid selle minu autosse jätta, kui tahad.“ Enne kui Missy vastata jõudis, pahvatas noormees: „Kas sul on kõht tühi?“ Ta astus ühe toiduputka juurde ja pööras siis pea tüdruku poole. „Tahad kaneelikeeru juurde kokakoolat?“

Missy tundis järsku praetaina ja suhkru lõhna. Kõht korises kõvasti nagu käsu peale. „Nojah.“

Ta otsustas, et talle meeldib rohkem olla teenindatava kui teenindaja rollis. Isegi see, et noormees ise vestlust ülal pidas, nagu hoolitseks tema eest, meeldis talle. Noormees tuli tagasi jookide ja kahe saiakesega, mis olid pakitud vahapaberisse. Missy vaatas auhinda maas oma jalgade vahel.

„Aitäh. Ma maksan tagasi.“

„Pole vajalik,“ vastas noormees. Sõnad oli liialdatud viisakad, aga hääletoon eneseirooniline. Missy otsustas, et ta on humoorikas ja veidral koredal moel nunnu.

„Aitäh,“ ütles ta. „Minu nimi on Missy.“

„Meeldiv tutvuda, Missy. Mina olen Jasper. Mulle meeldib vabal ajal kivist kujukesi nikerdada. Kas viime su auhinna siis autosse?“

Nad sõid saiakesed ära ja jõid kokakoola lõpuni ning läksid pargi väljapääsu poole.

„Kui tahad, viin su koju.“ Noormees istus autojuhikohale, kumardus üle istme ja lükkas kõrvalistujaukse lahti, lisades: „Teeksin seda suurima heameelega, Missy.“

Mõte ühele vendadest helistada ja ta endale järgi kutsuda tekitas Missys ebameeldiva tunde. Ta peaks palavuse käes higistades ootama, sest Jimmy oli keeglit mängima läinud ja Dean Odonis sõbratari juures. „Nojah. Sobib kah.“

„Ajasin kastis värvi maha. Pole veel koristada jõudnud,“ sõnas noormees. „Pane bulldog ette.“ Ta viitas kõrvalistujakohale.

Missy lükkas suure mängulooma sisse ja ronis ise järele. Bulldog jäi vakstust istmekatte pragude taha kinni, kust turritas välja kollast vahtkummi ja näkku tungis kirbet soolakat haisu.

Noormees käivitas mootori ja keris akna alla, käskides Missyl sama teha. Tee kulges läbi riigimetsa. Ehkki lõbustuspark oli vaid mõne kilomeetri kaugusel, tundus, nagu oleksid nad teises maailmas. Kõik siin oli teistmoodi. Rahulik. Puude vahele tungis päikesekiiri.

„Kas sa oled varem Clear Creekis käinud?“ küsis noormees üle õhukohina.

Missy vaatas teda üle buldogi. „Sa pead silmas seda ujumiskohta?“

Noormees raputas pead. „Ei. Teine koht. Minu meelest on see väga eriline.“ Jasper pöördus tema poole ja naeratas peaaegu häbelikult. „Tahaksin seda sulle näidata.“

Nad olid 67. maanteel. Missy kodu oli seitsme kilomeetri kaugusel lõuna pool. Noormees tundus viisakas. „Kui kaugel see ongi?“ küsis ta, kissitades küljeaknast sisse paistva päikese käes silmi.

„Oleme peaaegu kohal.“

Missy noogutas. „Olgu pealegi siis.“ Ta vaatas taas noormehe poole, püüdes meenutada, kus ta teda oli näinud. Noormees mälus midagi ja tema hammaste vahelt läikis millegi serv.

„On sul seda veel?“ küsis Missy. „Seda kommi, mida sa imed?“

Jasper paljastas hambad. Nende vahelt paistis tume, läikiv ja märg riba. „See pole see, mida sina arvad.“ See libises põske tagasi. „Kas ema ei öelnud sulle, et suhkur on hammastele kahjulik?“

„Olgu. Mis see siis on?“

„Mulle on lapsest saadik meeldinud kivist nikerdada. Väikseid asju, nägusid, loomi. Olen isegi inimesi kivisse raiunud. See on keerule.“ Ta vaatas Missy poole ja siis tuuleklaasist välja. „Kui ettevaatlik ei ole, võib kivist kamakas pooleks murduda.“

Missy vaikis ja vaatas oma aknast välja, teadmata, kuidas reageerida. Auto möödus tuttavast ümbrusest. Ta nägi teisel pool teel seljandikul sõbranna kodutalu. Ta oleks äärepealt palunud noormehel auto kinni pidada ja öelnud, et talle meenus, et pidi minema sõbranna juurde, kui noormees lahtise peopesa tema poole sirutas.

„Näed?“ ütles Jasper. „Selle sain eile valmis. Käsitsi nikerdatud jaspisest.“ Ta naeratas. „Nagu minu nimi.“

Missy vaatas punakat kivi, mis oli mehe süljest alles märg. See oli malenupu suurune. Ühes otsas oli selgelt nikerdatud pea ja nägu. Väikesel kivitükil olevad sooned tähistasid käsi ja jalgu.

„See võtab kindlasti kaua aega.“

„Jah.“ Mees tõmbas sõrmed rusikasse ja pistis kivi taskusse.

„Kus sa töötad, Jasper?“ küsis Missy teemat muutes. „Kindlasti õues, kuna oled päevitunud.“

„Oled sina alles nutikas noor daam,“ vastas noormees aeglaselt noogutades. „Ma teen erinevaid silte, firmadele ja teistele. Osa meelest on käsitsi tehtud sildid vanamoelised. Ma olen omamoodi vanamoodne.“ Ta naeratas ja nipsutas sõrmeotstega kergelt tüdruku paljast õlga.

Missy võpatas selle suvalise intiimse puudutuse peale.

„Ma olen kunstnik. Teen parimat tööd omaette olles, saad aru?“

Missy vaatas tema plekilisi teksasid. „Jah, aga mulle tundub, et sa töötad lõbustuspargis, värvid kloune.“

Jasper turtsatas naerma, raputades pead. „Väga naljakas. Tõttõelda annab see paganama Sweet Lick Resort mulle jubedal hulgal tööd. Olen sellest täitsa väsinud.“

„Sa pead silmas seda uhket golfklubi?“ küsis Missy. „Mu sõbra onu on seal majahoidja. Tema nimi on Lonnie Wallace. Oled kuulnud?“

„Ei, ma pole temaga kohtunud, aga samas...“ Noormees kergitas kulmu ja kõhkles, nagu kaaludes vastust. „Ma ei kipu töö ajal kellegagi lobisema. Parem keskendun.“ Ta liigutas käsi roolil, pigistades seda tugevamini. „Nagu siis, kui seda palli viskasin ja sulle auhinna võitsin.“ Mees sikutas buldogi kõrva. „Sinuga niimoodi kohtumine oli kõike väärt, Missy.“

Pikap sõitis üle konaruse. Missy vajus ettepoole ja lükkas juuksed näolt kõrvale. Jasper pilgutas silmi ja Missy naeris selle peale. Jasper jutustas, et oli aasta alguses olnud Chicago ühte muuseumi remontivate maalrite töödejuhataja – tema valvsa pilgu all töötas

sada meest, värvides üle primitiivseid väljapanekuid, kus odaga kannibalid oma džunglis toimetasid.

„Tõesti? See oli kindlasti äge.“

„Ma ei hakka valetama.“ Missy tundis endal mehe pilku ja naeratas kohmetult. „Ma olen planeedi parim siltide meister, eks ole? Mina juba lohakat tööd ei tee.“